

I øvrigt er der jo altså også det misforhold, at for nogle erhvervsgruppers vedkommende, nemlig de offentligt ansatte, er det sådan, at det er Finansministeriet, der i form af nogle særlige takster afgør, hvad refusionsordningerne er for dem, hvorimod Ligningsrådet jo så altså har en særlig kompetence over for de skattemæssige forhold for privatansatte; det er endnu et godt argument for, at det er Folketinget, der skal fastsætte satserne, så man ikke har to forskellige steder, hvor disse satser afgøres.

Men disse satser har jo også i dagens debat været udsat for misfortolkning og misbrug i den grad. Det er tydeligt, at de politikere, som har det samfundssyn, at desto flere penge der ligger i de offentlige kasser, jo bedre, er de politikere, som har sværest ved at forstå, hvorfor de berørte erhvervsgrupper, aktuelt chaufførerne, brokker sig. De pågældende politikere kan slet ikke forstå, at når man sætter sig bag rattet i en lastvogn og kører sydpå med danske eksportartikler, så opstår der undervejs en lang række udgifter, som det ville være helt urimeligt at man skulle afholde af sin egen løn.

Der er altså tale om, at når man kommer hjem og kan konstatere, at man har haft nogle udgifter, så kan man få disse udgifter refunderet. Og med et bureaukratisk samfundssyn er konklusionen selvfølgelig: Jamen så må man bare have nogle bilag med hjem. Sådan er virkeligheden ikke. Chaufførerne er tvunget til at befinde sig på et europæisk motorvejsnet, hvor der er en lang række udgifter, som man ikke får bilag med hjem for. Og derfor er det nødvendigt, at der stilles et beløb til rådighed, et beløb, som chauffører og andre har mulighed for at få skattefrit.

Løsningen for skatteministeren er så: Lad det dog være en del af overenskomsten, så kan arbejdsgiverne udbetale det som overenskomstmæssig løn, som så er tilpas meget højere til, at chaufførerne selv kan afholde disse udgifter. Jeg kan godt forstå, at skatteministeren har det synspunkt, og finansministeren ville antagelig have det samme synspunkt, al den stund det jo så betyder, at der kan blive tale om op til 62 pct. beskattning af nogle penge, der skal udbetales, blot for at manden eller damen bag rattet har nogle penge til at købe lidt mad for, til at gå på toilet og få bad for, osv.

Det er jo fuldstændig absurd, medmindre man altså ønsker at få flere skattepenge i statskassen. Vi er nogle, der har det synspunkt, at der er rigeligt med skattepenge i statskassen;

der er faktisk for mange. Vi bør lade være med at opkræve så mange og så høje skatter, som vi gør i øjeblikket, og derfor er det vores opfattelse, at de udgifter, som folk rent faktisk har, skal de skattefrit have refunderet, uden at der skal betales 62 pct. eller endnu højere marginalskat af de pågældende beløb.

Problemet ved det forslag, som skatteministeren har lagt frem, er, at det skaber en række problemer for forskellige erhvervsgrupper, som endnu ikke har aktioneret.

Vi håber heller ikke, at de pågældende griber til aktioner, for blandt dem er f.eks. luftfartens kabinepersonale m.fl. Hvis de beslutter sig for, at de i udfredshed med skatteministerens forslag nedlægger arbejdet, så får vi igen det problem, at infrastrukturen bliver blokeret. Det vil så være luftfarten, som bliver berørt.

Vi har de handelsrejsende; dem er der jo ikke så mange af, dem er der jo ikke så mange stemmer i, så dem er man ligeglad med. Men Fremskridtspartiet føler sig forpligtet til alligevel at sige, at denne erhvervsgruppe, som hver eneste dag tilbagelægger tusinder af kilometer på de danske landeveje, gør en så samfundsgavnlig og nyttig indsats, at vi også skal påskønne det og erkende, at de altså har nogle udgifter undervejs i løbet af deres arbejdsdag.

Det kan være til et enkelt måltid eller mere. De udgifter har de ikke nødvendigvis kvitteringer for, og derfor skal vi kunne fastholde de regler, der hele tiden har været gældende, indtil Ligningsrådet greb ind; nemlig de regler, der siger, at de har et beløb, som de skattefrit kan få godtgjort.

Det er da muligt, at fru Elisabeth Arnold har ret i, at der er nogle mennesker, som er i stand til ud af dette beløb så at lægge lidt penge til side, og at de penge, de så lægger til side, bruger de til private formål. Jo, bevares, det er muligt.

Men da er Fremskridtspartiets opfattelse, at i stedet for, at vi i Folketinget forsøger at lave millimeterretfærdig lovgivning med deraf følgende bureaukrati både for borgere og for statskatteadministrationen og for de lokale skatteadministratorer, så er det bedre, at vi sætter et fast beløb vel vidende, at for nogle mennesker vil det være sådan, at det knap nok rækker til de udgifter, de rent faktisk har haft, mens det for andre vil være sådan, at de kan lægge lidt til side.

De kan måske tage en lille gave med hjem til deres barn eller andre ting, når de har været på udenlandsrejse. Det har vi ikke noget imod, og